

מסורת הש"ס

(א) ב"ק פז: ב' (ג"ה רכ"א בר
המל), ג' (לעיל מז: ד') שבוש
מז: ב"מ קפ"א (ה' בערך פז
וז' ל"א) וז"א פ"י
פ"ב (ל' וס"ה פ"י ט"ז וכן
ש"ק, ו' (פ"י ט"ז) חולין ל"א.
ד"ה אנטרן ליה לנאכ),
(ח) בערך אכ"א ובערך אכ"י.

הגהות הב"ח

(ב) נב' רבה חמר חלקו ו
ומי לא כרבה: (ג) רשב"ם
דיה כיג וי' יעשה הוא
פירוש למס': (ד) ר"ה ה'
אמרו: וי' ומסנה היא ז'
(ה) ר"ה אסני חלקו וי' וזן
הבן מתעסק בנכסיו: (ו)
(ז) ר"ה יולדו וי' שאל
לוקט ואי הלוח': (ח) ר"ה שסח
מהו השער מוכח
שהמקור היה של ארזין:
(ט) ר"ה יתחב וי' מודה וי'
מקרא יא דאחר: (י) במד'
י"ל והסס מוכח בן עזר:

לעזי רש"י

אנדרש [אמל"ש].
טבעות.

מוסף רש"י

[illegible][illegible]

חזקת הבתים פרק שלישי בבא בתרא

קבל מן הסקן. לא יחזיר לו שהרי אין יודע לשמור וכמשלך לאחור
ומימינו שהסחיר לו אלא יעשה לו כבודה אחר עד שיגדל יחזיר לו. ולקמן
ופרש מאי שהסחיר לו ואם מס. קטן יחזיר יורשיו: וזוהי שם אפרו.
קטן: קטן: בשם מיתאן. אורחא דמילתא נקט דכסאן בריאין אם
יורשין לאחור לבעלים ויטלו שלהן מיד

[illegible]

ונבה ממך כלום: עשה פירוש לפירושה. עכב לענך: אי אמירא
 יצוי ונאחר חפצים עשה בפירושה והחזירם להם. אי נמי אי אמירא ל
 אמתתה (א) וז שנותנת לקרוביה עשה פירושה: ס"פ. לננו
 אכל בעיקרם לא שמה יאמר זה דבר חקלה ומאכל: ו
 יבן (ב) נכנסו אצלו כלום אפ"ה אין מחזיקין זה על זה דלא קפדי
 הן חזקה זה על זה: הכי גרסינן עבד רב פסי עובדא חלקו קדי
 זה חזקה: הכי גרסינן בפירוש חננאל אימפר אחד מן האמרי
 אכל: אדום. שטרי מכירתו לשון כחי ורשעים אויב (בראשית מט)
 ויחלו: שלי פן. ואין לאחי חלק בהן שנפלו לי הממונות שהליתו ו
 קטע אבי אחא דלילו מית אכל כולן יירשון בשוה בדבאח מן האב ע
 ואינן הן ממונו וז לבדו אם לא ירשו ממונו וכגון שאינם בני אהא
 ואינן הוא לבדו ושותן נכנסים שבתני עז שמו ודמפרש לקמיה
 ממנו בלא אחי אין לתלות השערות אלא בזמנו האב ואינו יכול להוציא ה
 והשערות הללו ממנו בזמן דלאחי דכחב בשטר סמיכין הכי עז שמו וכת

[illegible]

נב.

קבל מן הקטן יעשה לו סנולה. דמשנא לנדו אימור מניא אשכ
 ויכר הו דקטן יעשה לו סנולה אכל מכל מקום לנחמה אין
 ומתקנלין: **ומודה** אי אבא שאם סח על הארץ אהביא ריח. אומר
 דשנ"א אין לומר מדוע דטענין לימיה דאי הוה אנוני קיים הוה מימיה
 רחיה דלעיל (דף ארנא). פריך (1) דאי

היה אחי בטענותו לדבֿוֹהוּ אִפִּי
הֵן נִמִּי מִשְׁמַע דְּפִשְׁטוֹ לִי־דֵן אֲמוֹן
וְכֵן אֲרִים דְּלִמּוֹ טַעֲמֵהוּ דְּלִבּוֹהוּ
לִדְקִי לֵבֵן חֻקֵּה וּמִזְלִי פִשְׁטִי לֵב כֹּל
קִי הֵא לִרְבִּי יֵשׁ חֻקֵּה לִבְנֵי אֲרִים
אֲפִי־שׁ שְׁלֹאֲרִים עֲמָמוֹ אִין לִי חֻקֵּה
וּמִיכֹר יִיִל דִּהֶסֶם (י) מִבֵּן גִּזְלֵן פִּרְקִי
לְמוֹתֵה אֲפִי־הֵן נִמִּי הוּוּ כֵּן גִּזְלֵן
אֲכַל מִיִּמִּי אִין לְפִרְסֵן כִּי דֵּהֵן חֵן
(עֵלִי דָף מֵא.) הֵכָּה מִחֲמַת יִרְוֶשָׁה
אִין חֲרִיר טַעֲמֵהּ הֵא חֻקֵּה בְּעִי וּתְמֵאִי
לְמֵלֵא אֵם הִיִּה אֲבִיו קִיִּם הִיִּה מִנִּי־
עֵדִים שְׁלֵמָה אֲלֵה נִרְבֵּה דִּהֶכָּה דּוּקָא
הוּא דְקֵאֲמֵר רַב עַל הָאֲמִין דְּרֵשׁ
רֵאשִׁי אֵם מֵת מִשּׁוֹם דְּלוֹמֹת וְשִׁטְרוֹת
יּוֹאֲלִים עַל שְׁמוֹ דְּמוֹכֵחָ מִילֵּתָא
דְּשִׁלּוֹ הֵן אֲלֵה מִיִּי הוּא דְקֵאֲמֵר רַב
עֵלְיוֹ לְהִבְדִּיל נִרְבֵּה לֵלֵא סְמִיכִין
אֲמֵאִי דִּיּוֹאֲלִין עַל שְׁמוֹ דֵּאֵם אִיתָא
דְּנַפְלוּ לִי מִבֵּית אֲבִי אֲמוֹ הִי לִי
עֵדִים דְּבִרְבִּי אֲכַל בְּבִטּוֹ לִיכֵא לִמִּימֵה
וְהִי סְמִיכִין אֲמֵאִי דִּיּוֹאֲלִין עַל שְׁמוֹ
נִרְבֵּה דְרַב מוֹדֵה בְּנֵהִל דְּלִפְקִי רַב דָּמָא
וּזְגָא דְסִרְכְּנָלָא מִיִּתְמִי וְלִרְבִּי פִּפְא
דְּפִרְקִי מִיִּה נִרְבֵּה לִי לְדִמּוֹתָה
לְמוֹתֵה וְשִׁטְרוֹת יּוֹאֲלִין עַל שְׁמוֹ:
דְּבִרִּים

הביא ר' איה ושמואל
 יא ר' איה אמר שמואל
 יא ר' איה מתקיף לה רב פפא כלום מענינן להו
 יא אבוהון והא ר' אבהו אפיק^י ונא דסריבלא וספרא
 יא ר' איה דברבין העשויים להשאל ולהשכיר
 כדשל

[illegible]

ותמיה נקמתם (סע): **ספא**. דר כן היה שמו **ידידקרי** היה בשבטות חזויה
הארמין נתבססה מדה (דף ס"ד): הארוב דבורו היה והאי דקריה לו
ול רב וכן מנאמי בספר ערוך^(ה) המוצא מרומא: **שאם מת**. וקרי לו
ויניה ואין יודעין להפש וזכור וגם השער מורח^(ו) שהיה ממון של
ועליו לבדא רחיה דאם אימא דליו הוא ממון וי יכול להפש ולמלא
הער שמואל מדיה לו: **אחא**: **גלוס טענין** לכו **ליסמי** לו'. בתמיה.
שאינו שלהן ולפי שמה יפה כחן של יחומין ממנו ויפסדו אחין
ע"פ שאר דר זו אצוי אלף ויס אחד זה המון ג' שנים אחרי כן היא
א' אלף א"י עמה טענה מוכרתו לו אחא נתחו לו בתמיה וגבי
מני ארובות למטען לא רמי דהם מני אין טענין בשביל היחומים
היה חוקה אע"פ דלא טענו מדי אכל הכה האכל לא מני טעין
אפיין בו'. סימא להחלקתה דר פפא ריה: **ווגא דרביכלא**. ווג
להם עדין שהן ארובות מן היחומים בלא רחיה ודעים
שאם אחד ארובין לקוויין חן בדי עליו לבדא רחיה אפיין היחומין
ס' רבא נלעלים ולא נאחר מדין שמה האכל על הצעלים לבדא רחיה:

כדשנח

עין משפט
נר מצוה

יב א מה פיו מהלך
 סקרון ה' י ופכר
 מהלכות אשת ה' לנ סמג
 עשין מה טוש"ע אה"ע סי'
 פו ספי"א ונכר אלפס עוד
 כ"ב ספי"א דף סו:|
 יב ב מה שט סמג שס
 סור אה"ע שס:
 יד ד ה מה פ"ט מהלכות
 נחלות ה' ז ח סמג
 עשין לו ופי"ט טוש"ע ח"מ
 סי' סב:

רבינו גרשום

[illegible]

הבן תופס מה שקרה
ישב והחזיק זה בשל זה
לא היא חוקה משום
דאבא לגבי ברא וברא
לגבי אבא אחולי אחלי
הספירות זה לזה: רבא
אמר חלקו לא אמרין
ולא היא חזקה דרדא
אמר חזקה משום דבריו

[illegible][illegible]

1000